

Van daglicht naar duisternis

Femke Sluismans

Van daglicht naar duisternis

Schrijver: Femke Sluijsmans
Coverontwerp: Emile Bartholomeus
© Femke Sluijsmans

ISBN 9789403636733

Proloog

Haar vermoeide benen worden gevolgd door haar zware ademhaling. Angst, vreselijke angst, dat is wat ze voelt. Kleine zweetdruppels lopen langs haar gezicht die vervolgens zorgen voor een zoute smaak in haar mond. Ze sluit haar ogen voor een paar tellen en opent ze dan weer vluchtig. Ze fluistert tegen zichzelf dat ze harder moet rennen en dat ze niet achter zich moet kijken. Haar zware ademhaling verandert in een piepend geluid waarbij ze snakt naar adem.

Ze merkt dat haar snelheid minder wordt door een pijnlijke verzuring in haar bovenbenen. Ze struikelt over een verrotte tak en slaakt een diepe kreet van pijn, welke met een echo verdwijnt in de verte. Ze kruipt met moeite naar de dichtstbijzijnde boom. Haar scheenbeen bloedt en het geeft een schrijnende pijn. Met haar hand grijpt ze naar haar scheenbeen en ze bijt op haar lip wanneer ze met haar vingers de wond aanraakt. Het bloed druppelt langs haar been af en verdwijnt dan geluidloos op de droge grond. Er volgt een flinke pijnscheut en een golf van misselijkheid overvalt haar. Koud van angst leunt ze tegen de boom en ze let alleen nog op haar onrustige ademhaling. 'Haal me hier weg,' fluistert ze huilend terwijl ze voor zich uitstaart in de grote leegte. Het enige wat ze ziet zijn bomen. Bomen die het pad laten ophouden en het bos geen uitweg laten zien. Wanneer ze dreigt weg te vallen hoort ze naderende voetstappen. Ze kijkt verschrikt om.

Het wordt zwart.

1.

Twee maanden eerder

Het is Dex, de trainer van Luna, die langs de kant motiverende woorden roept wanneer Luna met grote passen haar snelheid laat zien.

‘Zo wil ik het zien! Heel goed.’

Dex is sinds vier jaar de personal trainer van Luna. Hij is nogal een arrogant type en wordt na iedere training wel weer opgehaald door een andere vrouw. Hij valt vooral op blonde dames met een sportief postuur. Een poos geleden kwam hij met open dak aangereden in zijn cabrio met natuurlijk een onbekende blonde dame ernaast, terwijl hij zichzelf bewonderde in de binnenspiegel. Om het nog wat mooier te maken haalde hij een hand door zijn haren, zodat zijn kuif de goede kant op viel. Dat is nogal typisch Dex. In de zomer staat hij dan met zijn afgetrainde lichaam tegen het hek wanneer hij Luna aanwijzingen geeft. Verder is hij Nederlands kampioen geweest op de honderd meter sprint en heeft hij met het estafetteteam een tweede plek weten te bemachtigen op het EK. Ze mag dus niet klagen met zo een personal trainer. Wanneer Luna over de finish rent, laat ze zich al snel onderuit zakken op de branderige atletiekbaan. Ze wrijft het zweet van haar voorhoofd als ze dit voelt prikkelen in haar wenkbrauwen. Ze drinkt een grote slok water en kijkt naar haar beste vriendin, Jasmijn. Ze ligt met uitgestrekte benen en armen op haar buik.

‘Ik kan niet meer,’ kreunt Jasmijn.

‘Kom dames, in Griekenland zullen jullie ook moeten presteren onder deze temperaturen,’ roept Dex terwijl hij zijn bezwete shirt over zijn hoofd uittrekt.

Het gezicht van Luna en Jasmijn blijft allebei even hangen op het goddelijke lichaam van hem. Het is niet de eerste keer dat hij er zo bij loopt, maar om de ogen er vanaf te houden is moeilijk op dat moment voor Luna.

Luna kijkt weg, lacht en gooit vanuit haar bidon een straal water over de rug van Jasmijn.

Een hoge gil verlaat de mond van Jasmijn, terwijl ze uitgeput op de grond blijft liggen.

Jasmijn en Luna leerden elkaar kennen toen ze vier jaar oud waren. Luna herinnert zich nog goed dat ze op haar eerste schooldag met open armen werd ontvangen door een klein meisje met donkerbruin, bijna zwart haar. Al snel zei het meisje tegen Luna: ‘Ik ben Jasmijn.’

Sinds die dag zijn ze onafscheidelijk en voelt het alsof ze zusjes zijn. Niet alleen op school, maar ook daarbuiten waren ze altijd samen te bekennen. Jasmijn deed al aan atletiek vanaf haar zesde. Op haar achtste levensjaar heeft ze Luna weten te overtuigen ook een keer mee te komen. En nu elf jaar later trainen ze samen voor de belangrijkste wedstrijd tot nu toe in hun atletiecarrière. Beiden kregen ze de kans om deel te nemen aan het Nederlands kampioenschap. Toen Dex met dit nieuws kwam waren beide meiden door het dolle heen en liep er ook een traan van ongeloof over zowel de wang van Jasmijn als die van Luna.

Jasmijn is erg onzeker over haar prestatievermogen en heeft een paar maanden geleden te horen gekregen dat ze faalangstig is. Luna heeft wat minder last van deze onzekerheid en probeert Jasmijn deze onzekerheid af te leren. Ze ziet dan ook aan Jasmijn dat ze zich erg druk maakt om de wedstrijd van zaterdag.

‘Het komt goed, geloof me nou maar,’ zegt Luna geruststellend.

‘Ja bij jou komt altijd alles goed,’ reageert Jasmijn kortaf.

Luna draait met haar ogen en negeert haar reactie.

Ze is deze reacties wel gewend van Jasmijn.

Jasmijn is heel bezorgd en behulpzaam, maar ze is vreselijk jaloers.

Luna denkt terug aan het moment toen ze haar eerste vriendje, Kas, kreeg. Jasmijn wilde nooit mee uit wanneer Kas mee ging. Wanneer Luna een berichtje kreeg van hem, was er altijd een diepe zucht te horen vanuit Jasmijn, terwijl ze dan mompelde: ‘Ben je nu alweer aan het appen met Kas?’

Jasmijn vond het maar niks en was erg negatief over hem. Ze vertelde tegen Luna dat ze hem gezien had met een ander en dat ze gehoord had dat hij nooit trouw was aan meiden.

Uiteindelijk bleek dit allemaal een leugen te zijn, omdat ze het niet kon waarderen dat Luna haar tijd nu niet meer volledig kon besteden aan haar. Luna schudt haar hoofd bij deze terugblik. Ondanks dat accepteert ze Jasmijns jaloerse karakter.

Na een verfrissende douche zeggen Luna en Jasmijn gedag tegen Dex.

‘Rust nog even goed uit dames. Ik wil jullie zaterdag met het Nederlandse kampioenschap topfit hebben.’

Terwijl hij dit roept geeft hij de meiden een knipoog en een kusje in de lucht.

‘Komt goed, Dex’, roepen de meiden in koor.

‘Ik kan niet wachten op je massage van vanavond,’ roept Jasmijn terwijl ze hem plagerig een blik terugwerpt.

Wanneer ze het hoekje om lopen, horen ze Dex nog roepen: ‘In your dreams girl.’

Samen fietsen Luna en Jasmijn naar de markt. Het is druk op de markt en er zijn veel fietsen en scooters te vinden. Luna en Jasmijn zetten hun fietsen in de overvolle fietsenstalling.

‘Moet je die scooter eens zien,’ roept Jasmijn naar Luna terwijl ze met grote ogen wijst naar een witte scooter met rode elementen.

‘Pff wat moet je daarmee?’

‘Uhm wat dacht je van touren met mijn beste vriendin?’

‘Twee atleten op een scooter, dat kan echt niet’, reageert Luna plagerig richting haar vriendin. Terwijl Luna haar zonnebril opzet tegen de verblindende zon, zijn de meiden zoekend naar een plekje op een van de overvolle terrassen. Jasmijn sprint van Luna weg als ze een plekje vrij ziet komen.

‘Dat heb je goed geregeld,’ zucht Luna als ze zich laat zakken op de stoel van het terras.

Nog geen paar tellen later zit Luna grondig de lunchkaart te bestuderen.

Jasmijn en Luna gaan elke zondagmiddag na de training lunchen. Dit deden ze eerst een keer per maand, maar al snel werd dit wekelijks het vaste uitje van de meiden.

Dat is nu eenmaal hun favoriete bezigheid na een zware training. Lekker genieten van het mooie weer met een drankje en een hapje op het terras. Luna’s bestudering van de kaart wordt verstoord wanneer een ober naast de tafel staat.

‘Goedemiddag, wat mag het voor jullie zijn?’

Terwijl Luna bestelt, bekijkt Jasmijn de knappe jongeman van top tot teen. Hij heeft een getinte huid en zijn bruine ogen glinsteren wanneer hij tegen de zon in kijkt.

‘Nou doe mij de ober maar in plaats van die tosti wat je voor mij hebt besteld’, grijnst Jasmijn.

‘Och doe eens normaal gek. Zag je die armen van hem. Aan zo een jongen heb je niks. Die vind je alleen maar in de sportschool Jas.’

Luna noemt Jasmijn wel vaker Jas. Wanneer ze Jasmijn namelijk zou zeggen in plaats van Jas, dan wist Jasmijn meestal dat er iets ergs is, want normaal hoort ze niets anders dan Jas.

Jasmijn knikt, maar blijft haar ogen op de hardwerkende ober gericht houden. Ze blijft lang staren naar de kleine zweetdruppeltjes die glinsteren op zijn voorhoofd. Hij heeft rode ogen en haalt meerdere malen zijn neus op. Jasmijn zou bijna denken dat hij last heeft van hooikoorts en krijgt spontaan medelijden. Luna geeft er minder om en is meer geïnteresseerd in de milkshakes die op de kaart staan. ‘Ik neem toch een aardbeienmilkshake.’

Terwijl ze smullen van het eten en hun lekker verkoelende ice-tea en milkshake, schijnt de felle zon op hun gezicht. Luna had de ober toch nog een keertje terug geroepen om haar tonic in te wisselen voor de verse aardbeienmilkshake. Luna zucht voldaan en kijkt door haar zonnebril naar de menigte die een plekje probeert te vinden op het terras. Overal waar ze kijkt lopen mensen. Verliefde stelletjes die hand in hand lopen, een moeder die zich ergert aan de drukte op de markt terwijl ze met veel moeite de kinderwagen erdoorheen probeert te duwen en verder veel bejaarden die genieten van het zonnetje op hun oude dag.

Jasmijn heeft sinds een lange tijd geen vriend meer en dat is te merken. Elke jongen die langs loopt wordt net zoals bij de ober eens goed bekeken. Een lange kerel kijkt lang in de richting van Jasmijn. Hij heeft een getinte huid en draagt een dure zonnebril. Dat ziet Luna aan het merk aan de zijkant. Dex heeft namelijk ook zo een zonnebril en die behandelt dat ding alsof het zijn eigen kind is. Daarnaast draagt de jongen een bordeauxrood petje en heeft hij een witte blouse aan wat zijn bovenlichaam mooi naar voren laat komen. Wanneer Jasmijn doorkrijgt dat de jongen in haar richting kijkt, aarzelt ze ook niet om met de jongen in gesprek te gaan. Luna proest en houdt snel een hand voor haar mond, wanneer de jongen vertelt dat hij samen met zijn vriendin op het terras zit. Luna heeft het gevoel dat Jasmijn ook iedere jongen aantrekkelijk vindt. Ze kan in ieder geval altijd wel iets over een jongen vertellen wat ze zo knap aan hem vindt. Als het zijn ogen niet

zijn, dan zijn het wel z'n witte tanden of z'n kuiltjes in de wangen. Op dat gebied zijn de meiden heel verschillend. Luna valt echt op blonde jongens en een spontaan karakter. Jasmijn is daarentegen wat minder kieskeurig.

Na de lunch bestellen ze nog een Liefmans, waarna ze vervolgens weer in de brandende zon teruglopen naar de fietsenstalling.

Luna bijt op haar tanden wanneer haar blote benen het hete zadel raken. Jasmijn en Luna fietsen op een traag tempo naar huis. Jasmijn woont in een luxe villa in een rustige wijk aan de Maas, ongeveer twee kilometer van Luna's huis vandaan. De vraag is alleen hoe lang Jasmijn daar nog woont, want ze is zoekende naar een woning voor haarzelf. De band tussen haar en haar ouders wordt elke dag minder en de drang om uit huis te gaan wordt elke dag alleen maar groter. Het is al vaker voorgekomen dat Jasmijn logeerde bij Luna, omdat het thuis uit de hand liep.

Zelf woont Luna met haar moeder, broer en kat in een klein huisje in het centrum van Maastricht, wat ze geweldig vindt. Ze woont al vanaf haar geboorte in het centrum en zou zich geen betere plek kunnen voorstellen om te wonen. Ze houdt van de drukte, de verschillende soorten mensen en de geur van de Maas. Ze is dan ook veel te vinden in het centrum en zeker in de nachtelijke uren geniet ze van het bruisende uitgaansleven. Vriendinnen zijn dan ook heel blij dat Luna in hartje centrum woont, want dan hebben ze een slaapplek als ze terug komen van het stappen. Ze boft dat haar moeder dit nooit een probleem vindt.

'Zolang ik maar geen kots hoeft te dweilen, vind ik het goed dat ze na het uitgaan blijven slapen!' zijn iedere keer de woorden van haar moeder wanneer Luna goedkeuring vraagt.

Luna geeft Jasmijn een kus op haar wang als ze van haar fiets afspringt bij haar huis. Jasmijn lacht en zwaait wanneer ze de bocht omgaat, op weg naar huis.

2.

Het is de dag van het Nederlands Kampioenschap.

Luna duwt met een harde dreun op haar wekker als die om zes uur in de ochtend afgaat.

Luna rekt zich uit en gunt zichzelf nog vijf minuutjes door de wekker een keer te sluimeren. In die vijf minuten denkt ze na over de dag die haar te wachten staat. Een gezonde spanning raast door haar lichaam. Ze sluit haar ogen wanneer ze nadenkt over het feit dat ze over nog geen acht uur haar beslissende wedstrijd achter de rug heeft. Ze fantaseert dat ze met Jasmijn hand in hand op het podium staat terwijl de mensen op de tribune en rondom de hardloopbaan hun namen roepen. En dat er door de luidsprekers klinkt: ‘Jasmijn en Luna bemachtigen plek een en twee op de honderd meter sprint, waarmee ze zich kwalificeren voor het Europees Kampioenschap in Griekenland. Bij deze gedachten komt er een grote glimlach op het gezicht van Luna en lijkt het net echt. Haar wekker die laat merken dat de vijf minuten om zijn, haalt haar uit deze droom. Ze moet om half acht in de auto zitten naar Amsterdam, en ziet op de klok dat het inmiddels kwart over zes is. Vluchtig stapt Luna uit bed en bekijkt haar wedstrijdtrainingspak. De frisse geur van het trainingspak doet Luna goed. Dit pak hangt haar moeder altijd voor een wedstrijd aan de kast voor haar klaar. Dat doet ze al sinds Luna haar eerste wedstrijd speelt. Het is altijd fris gewassen en haar moeder strijkt zelfs de puntjes van de kraag. Ze

stompelt naar de badkamer, waar ze twijfelt een douche te nemen. Ze kijkt in de spiegel en ziet haar slaperige ogen, die omringt worden door grote wallen. Dit geeft de doorslag toch een douche te nemen. Nog half slapend stapt Luna onder de douche. Haar gedachten dwalen opnieuw af naar deze belangrijke dag. Wie wint, maakt niet alleen kans in Griekenland op de Europese titel, maar ook op de grote geldprijs van dertigduizend euro die ze kan winnen als ze Europees Kampioen wordt. Luna zou deze dertigduizend euro wel heel goed kunnen gebruiken, want dan zou ze kunnen gaan studeren volgend jaar en zou ze misschien ook met een paar vriendinnen op kamers kunnen gaan. Ze slikt een keer als ze beseft dat ze nog lang niet bij deze dertigduizend euro is en nog lang niet op het podium in Griekenland staat.

Luna slaapt naast de kamer van haar broer, Loek. Ze sluipt voorzichtig richting zijn kamer en opent de deur. De deur maakt een piepend geluid wat ervoor zorgt dat Loek zich omdraait in zijn slaap. Loek is absoluut geen ochtendmens, maar Luna kan daar juist vreselijk van genieten. Ze neemt een aanloop en maakt een sprongetje op zijn bed, waardoor die met grote schrik wakker wordt.

‘Luna, kap daarmee!’

De woorden van Loek waren Luna duidelijk, waardoor ze weer snel uit zijn kamer verdwijnt. Terwijl ze wegrent lacht ze en roept ze in zijn richting: ‘Kom, opschieten luiwammes, je zus gaat kampioen worden vandaag.’

‘Eerst zien, dan geloven’, reageert Loek cynisch terwijl hij haar nog een slipper na probeert te gooien.

Als Luna met een huppel de trap afkomt is alles al ingepakt. Ze rent nog even terug naar boven als ze ziet dat haar spikes nog niet in de tas zitten. Luna moppert op zichzelf dat ze die dingen weer moet zoeken op de dag zelf en niet heeft klaar gelegd de vorige avond. Voor ze klaar is met mopperen vindt ze de spikes in haar andere sporttas. Luna kijkt op haar voedingsschema wat ze vandaag als ontbijt moet nemen.